

KIS HAV

HAZAFELÉ. (Lásd a 411. lapon.)

XXXI. kötet, 26 szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. december 26-án.

A TÜNDÉR KASTÉLY.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Vége)

— És veszedelem pedig itt nem érheti őket... okvetetlenül ott jártak szerencsétlenül! Oh, hogy az a darab föld nem az enyém, hogy be nem temettethetém azt a szörnyű vizet! Gyorsan segítséget köll keresni... emberek köll hívni a faluból... hozzanak hosszú póznákat... kutassák át a vizet fenéig! És akármit találnak, hozzák ide... hadd lássam őket, akár halva is!

És a szegény nagypapa kétségbeesetten, megtörtén dőlt hátra. A házbeliék pedig siettek, hogy parancsait teljesítsék.

Ezalatt amott a faluban, a tiszteletes lelkész házában, épen végére értek a vacsorának és az öreg lelkész így szólt:

— Kedves vendégeink már talán álmosak, jó lesz lenyugodni. Ki tudja, nem lesz-e holnap szükségök, hogy jó erejökben legyenek.

A két vendég két nő volt, — egy öregebb asszony és egy fiatal leány. Mindnyájan fölkeltek és épen »jó éjt« kívántak egymásnak, mikor nagy zörgetés hallatszott a kapun.

— Mi lehet az? Ki jöhet ilyen későn? szólt csodálkozva a tiszteletesné asszony.

— Bizonyosan nagy beteg van a faluban és ahhoz hívnak, hogy vigasztaljam, mondá a jó öreg lelkész.

Ez valószínű volt, mert már többször megtörtént. Az öreg lelkész kiment, nem sokára visszatért, de nem készült elmenetelre s kissé zavartnak látszott. Az egyik vendég, az öregebb nő, kérdé:

— No's hát mi történt? Nem hívták beteghez?

— Nem, kedves Mária... nem azért kopogtak... más történt... még pedig azt hiszem, hogy nagy szerencsétlenség.

— Az Istenért! Micsoda? Kivel?

Az öreg lelkész egy pillanatig gondolkozott, aztán így szólt:

— Utoljára is jobb, ha én mondom meg, mert előbb-utóbb meg kell hallania. Tehát tudja meg, segítségért jöttek... kampós-rudakat, köteleket kérnek, mert azt hiszik, hogy a kastélybeli gyermekek belefultak abba a mély tóba, mely a kegyed földjén van, kedves Mária.

Mária szinte megdermedt ijedtében.

— A testvérem gyermekei! kiáltá kétségbeesetten. Oh, ha ez igaz, akkor én vagyok az oka... már rég be kellett volna tömetni azt a veszedelmes mélységet... kivált most, mikor tudtam, hogy itt vannak a gyermekek! Oh ez kegyetlen csapás, mikor épen remélni kezdtem, hogy talán véget érhet a régi szomorúság! Oh leányom, kedves Regina, hiába volt minden.

De a másik vendég, a fiatal leány, nem ijedt meg annyira.

— Várjanak csak! mondá. Én sejtek valamit.

Kiszaladt és az udvaron találta nagypapa inasát, javában beszélgetve a cselédekkel. Mária Regina, — mert ő volt az, a mi tündérkastélybeli Mária Regina, — odalépett és kérdé az inastól:

— Bizonyos-e az, hogy a gyermekek odavesztek a vízbe?

— Dehogy bizonyos, drága kisaszszonykám. Csak a szegény öreg nagyságos

ur gondolja, mivelhogy sehol sem találjuk őket. Már csak kikutatjuk azt a veszedelmes tócsát, mert hát mégsem lehetetlen, hogy ott vannak.

Mária Regina nem kérdezett többet, hanem szaladt vissza a szobába és az öreges női vendéghez sietett.

— Mamácskám, kedves jó mamám, ne busulj semmit, én azt hiszem, nincs semmi baj, ok nélkül aggódnak. A kedves kicsinyek ott vannak a régi kastélyban. Mikép rekedtek oda, mért nem mentek haza, nem tudom, de bizonyosra veszem, hogy ott vannak. Megyek értök, te pedig, kedves anyácskám, siess a nagyapához a jó hírrel, hogy nincs ok a szomorúságra. Siess, mert talán soha sem lesz többé ilyen jó alkalmad, hogy eléje léphess. Ugy-é, kedves tiszteletes ur?

Nem értették meg mindjárt. Mária Regina türelmetlenül mondá:

— Most nem érek rá magyarázgatni... én azzal a kedves jó Károly bátyámmal egy kis tervet főztem ki, hogy ha a gyermekekkel megbarátkozom, talán könnyebben sikerül a kibékülés. És most a Gondviselés még segít is. Csak hamar, kedves anyácskám, tedd meg amit mondtam. Meglásd, jó vége lesz.

Pár percz mulva gyors léptekkel indultak meg együtt, ki a sötét éjszakába. De a mi kapunknál, mely a nagy zürzavarban nyitva maradt, az öregebbik Mária belépett, míg a mi Mária Reginánk odább sietett.

Bent a kastélyban a nagyapa, ami jó nagyapánk még mindig ott ült a karosszékekben, megtörve, kétségbeesetten. Várta, hogy hírt hozzanak neki, vagy hozzák

eléje holt unokáit, kiket ő jobban szeretett, mint a hogy szigoru külseje után mi gondoltuk. És minél tovább ült ott hiába, annál inkább fogyott reménye, annál inkább elcsüggedt s mereven bámult maga elé.

Egyszerre megnyílt az ajtó és egy már idősb, de kedves, szelid képű nő lépett be. Szemei könnyel voltak tele s egy pillanatig megállt az ajtóban. A nagyapa ámulva nézett rá s azt hitte, csak káprázat, álom az, amit lát. De a vendég gyorsan odalépett hozzá, letérdelt melléje és zokogva mondá:

— Atyám, édes atyám, hát nem akarsz rám ismerni? Még most sem akarsz megbocsátani?

A nagyapa merően nézett rá és komoran mondá;

— Miért jöttél? Gyönyörködni akarsz a szerencsétlenségemben, hogy most már elvesztek unokáim, és egyedül állok agg koromban!

— Nem, nem! Ez a szörnyű aggodalmad alaptalan, a kedves kicsinyeknek semmi bajuk, s én épen azért jöttem, hogy megnyugtassalak, hogy jó hírt mondjak és jutalmul bocsánatodat kérem.

A nagyapa megragadta Mária néni kezét — mert ő a mi kedves nénikénk — és hevesen mondá:

— Igazat beszélsz-e, Mária? Ha igazat szólsz, e jó hírért mindent megbocsátok, elfelejtek és ismét leányom leszel... de ha meg akarnál csalni... akkor soha se lépj többé elémbé! Hol vannak a gyermekek?

— Mindjárt itt lesznek.

De mikor ezt mondta a néni, aggodalom szorongatta a szívét. Hátha téved

Mária Regina? Hátha nem hozza elő az elveszetteket?

... KARJAIT TÁRTA ELÉNK. (Lásd a 406. lapon.)

Mialatt odakint ezek történtek, mi keservesen sirdogálva ültünk a tündérekastélyban, mely börtönünké lett. A

mig kissé világos volt, addig csak próbálgattuk, hogy vitézül türjük sorsunkat; de mikor már teljesen elsötétedett, vége lett

a bátorság
sirt, han
is. Legok
kényelme
ugy meg
sem tudt

Me
tudtuk

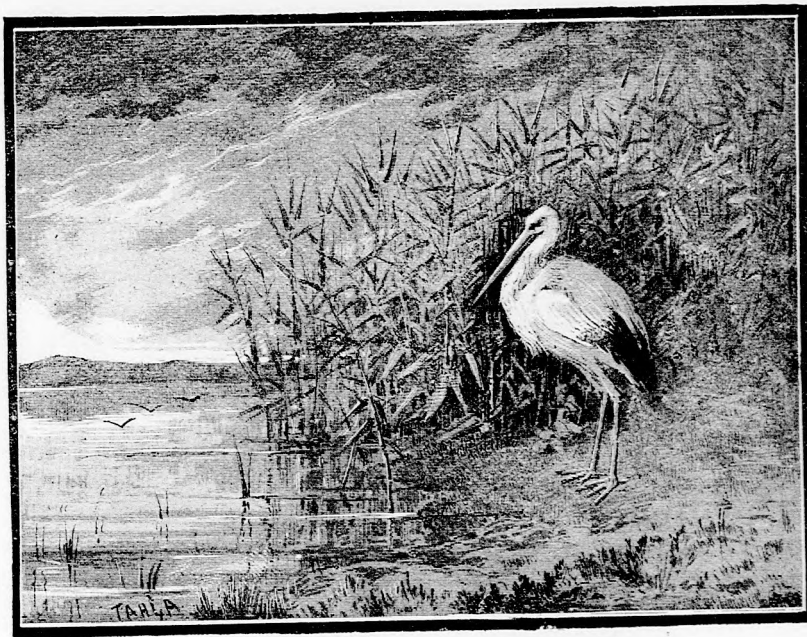
tartott s
kező pe
ban, az
világoss
kedves a

—
Regina
innen?

a bátorságnak és nem csak a kis Palika sirt, hanem sirtunk mi nagyobb leányok is. Legokosabb lett volna, ha elalszunk a kényelmes pamlagon, karos-székekben; de úgy meg voltunk rémülve, hogy a viláért sem tudtunk volna elaludni.

Meddig kuporogtunk ott, nem igen tudtuk volna megmondani. Egyszerre

mintha nesz hallatszott volna a házban, még pedig egyre közelebb. Elfojtott lélekzettel lestük s hamarjában nem tudtuk, örülünk-e vagy még inkább féljünk? Tele volt a fejünk mindenféle kísérteti és rabló-históriákkal s mindenféle gondoltunk, de arra legkevesebbet, hogy kiszabadításunkra jön valaki. Szerencsére nem

BUCSU. (Lásd a 407. lapon.)

tartott sokáig az aggodás, mert a következő perczben kulcs nyikorgott a zárbán, az ajtó feltárult, egy kis kézi lámpás világosságot terjesztett szét s az ajtóban kedves alakot pillantottunk meg.

— Mária Regina! Édes, drága Mária Regina! Ugy-é megszabadítsz minket innen?

Körülfogtuk, beléje kapaszkodtunk, nehogy valamikép eszébe jusson nélkülünk távozni. Nagy örömünkre nem is akart ott hagyni a bajban.

— Igen, ti kis szeleburdiak, értetek jöttem. Ugyanesak nagy ijedelmet okoztatok otthon. Előre szaporán! Majd utközben elmondjátok, mért nem mentetek haza.

De biz' utközben nem került rá a sor a beszédre, mert Mária Regina annyira sietett, hogy alig birtunk vele lépést tartani. Alig egy-két perc alatt otthon voltunk. Nagy örvendezéssel fogadott a cselédség, de Mária Regina nem engedett időt, hogy szóba álljunk valakivel, csak tuszkolt előre.

— Csak előre, gyorsan a nagyapához!

Mikor odaértünk az ajtóhoz és benyitottunk, ugyancsak szepegtünk, — mit fog a nagyapa mondani! Csak az biztatott egy kisé, hogy velünk együtt lépett be a mi megmentőnk; ő majd bizonyíthatja, hogy semmi gonoszságot sem követtünk el.

Palika előre pityergett, de ez nem tartott sokáig. A nagyapa nemcsak szigorú szóval nem fogadott, hanem karjait tárta elénk (Lásd a képet a 404. lapon.) és összecsókolta oly szeretettel, hogy szinte csodálkoztunk. És a mint ő eleresztett, más valaki fogott a karjaiba, — ráismertünk: az a kedves nő, a kit a lelkész udvarán láttunk s a kinek az arczképe a tündérekastélyban függött. Kissé zavardottan néztünk rá, mert mi akkor még nem tudtuk kicsoda. Még abból sem sokat értettünk, mikor a nagyapa megölelte és összecsókolta a mi kedves Mária Regínát, a ki örömtől könyezve borult a nyakába.

— Ez az én unokám, ez a második Mária Regínám! Együtt vagytok mind. . . legyen vége a szomorúságnak, legyen béke és szeretet köztünk és tegyetek boldoggá öreg napjaimra. Kulcsárné, holnap olyan lakoma legyen, hogy a király is hozzá ül-

hessen. Öröm és vigság lesz ezentul a házban!

Mire a nagy lakomához ültünk, akkorra végre mi gyermekek is megtudtunk, ha nem is mindent, de annyit, hogy megértettük mindjárt, ami eddig anyi fejtörést okozott nekünk. Nagyapának volt egy leánya, a kire ezelőtt vagy husz évvel nagyon megharagudott; hogy mért, azt nem mondták nekünk; csak annyit értettünk meg, hogy nagyapa nem szerette a Mária néni férjét. Még csak látni sem akarta többé leányát és családját, de még csak említeni sem volt szabad őket s ezért mi gyermekek még csak híreket sem hallottuk. A falusi jószágra is azért nem jött nagyapa sokáig, mert attól tartott, hogy itt találkozik leányával és unokájával, bár ezek nem laktak itt. De a nénié volt a szomszéd ház, melyet nagymamánktól örökölt, s melybe hajdan a nagyapa kertjéből is bejártak. Ez volt a tündérekastély, melynek félredobott kulcsát mi megtaláltuk. A néni nem lakott benne, el is akarta adni és addig a tiszteletes lelkész ur viselte a háznak gondját. Nekünk pedig azért volt tilos a faluban bárkivel is megismerkednünk, nehogy híre halljuk, hogy van közeli rokonunk, nénikénk s ennek leánya, a mi unokatestvérünk.

Hanem a jó Károly bácsi föltette magában, hogy ő kibékíti a haragvó apát leányával és unokájával. Mikor megtudta tőlünk, hogy a tündérekastélyba járunk, azt tervezte ki, hogy titokban értesíti Mária nénit és leányát. Ezek eljöttek és a lelkész vendégei voltak. Károly bácsi azután összebeszélt a kedves Mária Regínával, hogy először ő ismerkedjék meg

velünk
egyszer
lesz, elő
nagyapá
ismerni,
hasonlít
mikor ez
megbék
előjön M

A n
váltakoz
értek ez
valamike
volt benne
nyával, a

Az
itt együ
többé, n
Mária R
nyitva á
ny ájan, a
eljön és
hanem v
harag és

V

*) F
rácsonyfa
együtt mu
verses és k
a Singer és
kedves ver
s hazai mű
öt szines k
ára 1 frt 50

velünk ott a tündérkastélyban, és ha egyszer eljön nagypapa s jó kedvében lesz, először Mária Regina menjen velünk nagyapához, a ki bizonyosan rá fog ismerni, mert unokatestvérünk nagyon hasonlított édes anyjához abból a korból, mikor ez még fiatal volt. Ha a nagypapa megbékül vele, úgy tervezték, akkor majd eljön Mária néni is.

A mi berekedésünk egy kicsit megváltoztatta a dolgot, de így még hamarabb értek célzt, s mi büszkék voltunk, mert valamiképp mégis csak nekünk is részünk volt benne, hogy nagypapa kibékült az ő leányával, a mi kedves nénikénkkel.

Azóta vidáman és boldogan élünk itt együtt. A tündérkastély nem üres többé, nénikénk oda költözött vissza Mária Reginával, a mi titkos ajtónk pedig nyitva áll, ki s bejárunk rajta minden áján, a nagypapa is, a ki minden héten eljön és nem oly komoly, szigorú többé, hanem vidám és nyájas, mert nincs többé harag és bú a szívében.

BUCSU.*)

(Képpel a 405. lapon.)

VÁNDOROL a gólya,
A puszták lakója,
Vissza a magasból
Busan néz a tóra.

*) E szép költeményt, valamint a »Karácsonyfa« címűt, a hozzájuk való képekkel együtt mutatól közlöm az »Arany kert« című verses és képes könyvből, mely most jelent meg a Singer és Wolfner-féle könyvkereskedésben. A kedves verseket Pósa Lajos ismert költő irta s hazai művészek készítettek számos rajzot, közte öt színes képet, a versekhez. A diszes kötésű mű ára 1 frt 50 kr, vászonkötésben 2 frt 40 kr

Mért is kell elmenni,
Hosszu utra kelni?
Nádas tavam, áldjon az ég!
Ki tudja, hogy látlak-e még!

Tó is busan nézi,
Bucusz szavát érti,
Intetet a náddal
A magasba néki.
Mért is nincsen szárnya?
Most utána szállna!
Gólya madár, áldjon az ég!
Ki tudja, hogy látlak-e még!

*

KARÁCSONYFA.

(Képpel a 409. lapon)

RAGYOG a szép karácsonyfa
Az égből egy angyal hozta,
Tele rakta minden jóval:
Arany dió-,ogyoróval.

Baba, galamb, fehér bárány,
Füge, citrom csüng az ágán.
Ruha, czipő, kis kötő is,
Ni! — még háló-fejkötő is!

Rózsai csak azt vizsgálgatja:
Vajjon virgács nincs-e rajta?
A jó angyal elfeledte —
Sebaj! — hozott mást helyette!

Csillog a szép karácsonyfa,
Nézegetik jobbra-balra.
Kerül-fordul a sok vendég —
Csak Karácsony lenne mindég!

Pósa Lajos.

A KIS NYULFOGÓ.

VOLT egyszer egy szegény kis fiú, aki hírét hallotta annak, hogy ha Karácsony-estéjén valaki a mezőre megy ki, könnyen rátalál a szerencséjére.

Ki is ment a mezőre, pedig ugyancsak hideg volt. A hold azonban szép fényesen sütött. Hogy kiér, az ut mentében, a nagy hóban, két nyulfület lát ágaskodni. Jobban oda néz — hát csakugyan nyulacska feküdt a hóban, ahol jó kis fészket turt magának. A fiucska egész közel lopózik, hogy megfogja a nyulacskát s ilyet gondolt magában:

— Jaj, ha én most ezt a nyulacskát megfogom, megnyuzom, s eladom — csak magáért a bundácskáért is legalább harmincz krajczárt kapok; a husáért is kapok vagy egy forintot s akkor összesen volna egy forint harmincz krajczárom! Ezen veszek magamnak a jubásztól egy báránycsokot, fölnevelem s mindig a hegyek

közé viszem legelni. Ha megnő, megnyírom, s eladom a gyapját három forinton. Tíz esztendő alatt harmincz forintom lesz; a bürgémet eladom s veszek az árán tehenet. A tehen ad tejet s én tejjel, vajjal fogok kereskedni. A borjukat is eladom, vagy megtartom magamnak, s nagy tejgazdaságot folytatok. Nem sok idő múlva ezer forint hasznom lesz s én gond nélkül élhetek, reggelire pedig mindig friss kenyeret s pompás sajtot ehetem. Majd eladom az egész tehenészetem sok pénzért s a városban nagy házat szerzek magamnak, a többi pénzt kiadom kamatra, s így nemsokára százezer forintom lesz. Akkor üzletet nyitok,

hajókat bocsátok a tengerre s milliomos leszek. A királynak is adok kölesönbe pénzt, aki nekem ezért egy darabot a királyságából zálogba fog adni, később pedig nekem ajándékozza a grófi koronával együtt. A háboruba is elmegyek, hol kitüntetem magam s generális leszek, elveszem a király lányát s mikor meghal

KARÁCSONY. (Lásd a 410. lapon.)

az öreg
királynak
hol maj
gény é
tallért s
karácso
kokkal
teszek

fiucska, r
volna le,
szétfoszl
dicsősége
rongyos
nagy hid
Las
Lán
a nyulac

az öreg király, engem választanak meg királynak. Akkor eljövök ide a falunkba, hol majd mindenki megbámul, hozok szegény édes anyámnak egy zsák koronás tallért s minden falubeli gyermeknek egy karácsonyfát állítatok pompás ajándékokkal megrakva; mindenkit gazdaggá teszek — még a kukoricza-csösztet is.

Hjujh! . . . milyen öröm lesz akkor, édes Istenem!

S a fiucska örömében egész hangosan összecsapta a kezét, és zsuppsz! . . . erre a nyulacska mint a villám gyorsan felugrik, át a hómezőn, s mikor már jó messze ért, a két hátulsó lábára ült s elkezdte a fiuskát gúnyolni, orrot csinálva neki. A

KARÁCSONYFA. (Lásd a 407. lapon.)

fiucska, mintha csak az égből pottyant volna le, úgy megrendült. Minden álma szétfoszlott. Az imént még a királyság dicsőségeiben volt része s most ott állt rongyos öltözetben, didergő kezekkel a nagy hidegben.

Lassan haza bandukolt.

Lám — ha azonnal megfogta volna a nyulacskát, legalább lett volna neki is,

szegény édes anyjának is jó karácsonyi pecsenyéje. De így nem volt semmi sem! A fiucska keservesen sirt. A nyulacska pedig talán még most is ott ugra-bugrál a mezőn, örülve az ő épen maradt bundikájának

Németből Irén néni.

Karácsony.

(Képpel a 408. lapon.)

MI FÉNY az égen,
 Mi zeng a légben?
 Mi titkos suttogás rebeg,
 Mit lesnek ugy a gyermekek?
 Az éjszakát
 Mi rezgi át?
 Csillag ragyog, erdő rezdül.
 Mi hajt a fákon keresztül?
 Ó, boldog sejtetem,
 Ó édes rejtelem! . . .
 Ki amott megjelen
 Egy sugaras kis szöszeke fő:
 Az istengyermek ő,
 A kis Jézuska!
 Fénylő fényő-ágon
 — Való, és nem álom —
 Nagyszemü dió,
 Apró mogyoró,
 Mazsolából egész fürt,
 Piros alma, dob és kiért,
 S amit szeretsz:
 Czukros perecz,
 Kardocska fából,
 Kék szemü bábá. —
 Amiket csak kedvelsz:
 Azt bőriben meglelsz.
 És mindezt ki hozta?
 Az édes, aranyos, imádott
 Jézuska!

A SZÜRKE KIS VENDÉG.

— Madár-történetke. —

Miogy hányan voltak testvérek a szülei fészekben, biz' én nem tudom; a jó öreg gesztenyefa itt az udvarunkon, az tartotta-takargatta a kis tanyát, az ő terebélyes ágaival és szép zöld leveleivel.

Egy reggel azonban fájdalmas sipogás hallatszott; s midőn oda néztünk, honnan a hang jött: egy félig meztelen, sárga száju fióka feküdt a fa alatt siránkozva, mintha segítségért esdene.

Mielőtt a lépcsőn lemehettem volna, az udvarban lakó gyermekek fölvettek a kalitkába téve, bevitték a lakásukba.

Szegény kis fióka sokat szenvedett, egyrészt az éhségtől, mert még nem tudott maga enni, másrészt attól, hogy a gyermekek erővel szétnyitották a csőrét, hogy ételt tegyenek belé. Ilyenkor kinosan vergődött, nyilván mert nagyon tágra feszgették csőröcskéjét azok a gyerekek. Igaz, hogy jó szándékkal, de annál nagyobb tudatlansággal.

Igy tartott ez két napig, miközben többször figyeltem egy sajátyszerű fájdalmas hangra, mely madártól jött; de a madarat sehol sem birtam megpillantani, bárhogy tekintgettem is körül az udvarban.

Eleinte azt gondoltam, hogy egy meglőtt madárka könyörög segélyért; majd meg azt, hogy kis tengeliczetet, melyet bátyámtól kaptam s melynek az ablakban függött a kalitkája, hívja egyik pajtása.

Nem sokáig kellett rajta tünődnöm, a rejtélyt maga a panaszkodó madárpár, (mert ketten voltak) fejtette meg.

Ugya verébfióka lakásban

gollyal k madárszül szen az gatták fió fészekbe, t

Megh mind a két kükét, az repülni és

Mind madarak s édes anyán mondta a kalit ajtajá mely az ud

Ugy i kalitkástul

Feszü A szülök e börtön körü golt, s hivo nem mert vesszörül hisz' oly g

Végre gyöz Az anya bogárkával, apa kint ör Felváltogat örködésben csak a sodr a kövér fal

Örven a bajon s érezni mag nyosan test

Ugyanis: a gyermekek, akik a leesett verébfiókát fölvetették, az alattunk levő lakásban fészkelnek. A kalitkát a kis fogollyal kiakasztották; ezt meglátva a madárszülők, panaszos csiripeléssel egészen az alsó ágakra szálltak le és hívogatták fiókájukat vissza, a puha meleg fészekbe, többi kis testvérei mellé.

Megható volt látni, mint iparkodott mind a két fél. A szülők hívták gyermeküket, az meg jött volna, de nem birt még repülni és kalitkába is volt zárva.

Mindenkit meglepett és meghatott a madarak szeretete és okossága. Ekkor jó édes anyámnak egy gondolata támadt. Azt mondta a leánykáknak: hagyják nyitva a kalit ajtaját s tegyék föl a felszer tetejére, mely az udvarban van.

Ugy is lett. A verébfiókát föltették kalitkástul s az ajtaját nyitva hagyták.

Feszülten vártuk, mi történik tovább. A szülők eleinte félénken röpdöstek a kis börtön körül, melyben magzatukájuk guggolt, s hívogatták fiókájukat. Ez azonban nem mert — vagy tán inkább nem birt a vesszőrül leugrani, hogy őket kövesse, hisz' oly gyenge, tehetetlen volt még! Végre győzött minden félelmen a szeretet. Az anya berepült, szájában egy kövér bogárkával, s megetette kis fiát, míg az apa kint örködött. Így ment ez napokig. Felváltogatták egymást az etetésben és örködésben. De az apa soha sem ment be, csak a sodronyok közt nyújtogatta fiának a kövér falatokat.

Örvendtünk, hogy mégis segítve van a bajon s a kis verébfiók is jól látszott érezni magát, csevegett szüleivel, bizonyosan testvéreiről, kiknek tán megizente,

hogy legyenek szófogadók s ne hajoljanak ki a fészekből, míg repülni nem tudnak. Midőn egyszer a gyermekek elfeledték bevenni éjjelre a kalitkát: reggelre csak hült helye volt a kis szürke vendégnek. Szüleivel elröpült.

Mari néni.

HAZAFELÉ.

(Képpel a czimlapon.)

KARACSONY-FA szép díszül
Aranysárga lombot szedek,
S kis szobánkba nesztelenül,
Mint az árnyék, belebegek.

Már jócskán meg is rakodtam,
És most haza egymásután!
Szedem lábaimat gyorsan,
A fát meg is gyújtják talán!

Nini, mintha csillogna már
Felém a bűvös ragyogvány —
Pedig ígérte, hogy megvár
Az én édes jó anyácskám!

Nem a fácska a csillogó...
Kis szobánknak ablakára
Reá ömlött a bucsuzó
Napnak aranyos sugára.

Ez kívülről besugároz...
De néhány rövid percz múlva
Majd belülről kiáradoz...
Kicsi fácskánk meg lesz gyújtva!

SENKI BÁCSI.

VOLT egyszer egy furcsa kis emberke — azaz, hogy nem volt, mert pompás egészségben él még most is. Csöndes, mint az egérke, és mégis mennyi rosztat művel

minden házban! Soha ember szemmel nem látta; de annyi bizonyos, hogy felét a kárnak, melyet mi teszünk, ő okozza, — mert hát ő a *Senki bácsi*.

Ki ne ismerné? Hiszen ő szakítja el a nyelvtant; ő csinálja a leggyönyörűbb számárfületeket a latin könyvünkbe. És tán csak nem mi fejezzük be nagy poczával a levelet, melyet Forgó bácsinak írunk? S dehogy tintázzuk be a padlót! Am ha mégis ott díszlik az a feketeség: azt csakis *Senki bácsi* tehette.

Jaj, jaj! Bejött a czicza az éléskamrába és megette a kolbászt! Ugyan ki hagyta nyitva az ajtót? Eli, vagy talán Feri, vagy az a nyalakodó kis Duczi?

Dehogy, dehogy! A *Senki bácsi* járt ott!

A lyukat a harisnyában, a szépen kiczirkalmazott kis nyílást a térdünkön az iskola-pad forgácsa, vagy a szög szakasztotta, vagy — persze, hogy a *Senki bácsi*!

Ha Erzsike eltörte a szép metszésü

poharát, nem ő törte el, mert régóta meg volt már repedve. Valaki megütötte. De hát ki az a valaki? Hát a *Senki bácsi*!

Senki bácsi! Senki bácsi! Hiszen reád hagytam tegnap este, hogy rakd el a holmimat.

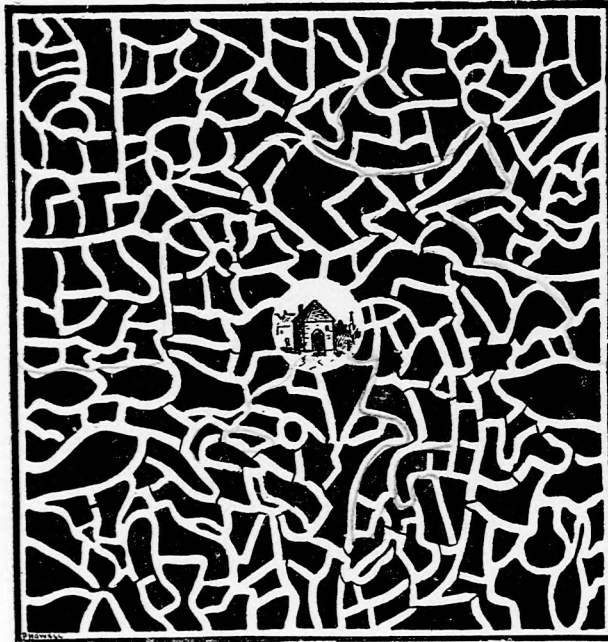
Hol a mértan, hol a számtan, hol a vonalzó? Hiszen már elkéstem az iskolából!

Ehol ni! — a kínai tust is kiöntötted. Hejh *Senki bácsi*: kegyelmed jót sohasem, mindig csak rosztat cselekszik! Megfogadom, és tartom is oly igazán, mint-hogy ma elkéstem az iskolából s hogy ezért megczibálnak:

dolgaimat többé reád nem bizom. Kiütlek a házból, hogy azt, amitsoraim kezdetén tévedésből irtam, teljes meggyőződéssel mondhaszam: *Senki bácsi*, haszontalan emberke, tőlünk eltakarodjék ám, és se lássam! Értette?

Kármán Elemér.

AZ UTVESZTŐ.

Egy bujdosó biztos menedékhelyet keresett és talált is egy moecaras, ingoványos tájon. A veszedelmes ingovány közepén volt egy nagyobb sziget, ott épített házat. A partról befelé és a házból kifelé sok ösvény indult, de itt vagy ott egyszerre csak vége szakadt. De mégis volt egy ut, melyen szépen be is, ki is lehetett jutni.

Keressétek meg, merre vezet ez az ut? A hol a fehér utat fekete vonal metszi, ott nem szabad átugorni, ott mélység van.

soha a nyomát, színét

H e l
Dénes, F
Emi, Kr
Ella és
Győző, H
Miháletz
Andor, S
István, F
Svachula
Szondy M
ner Marg
Gyula, S
Mokry F
Gyula, F
(Veszprém
nem ném
Jenő, gr.
Aranka
Gyuri, I
Béla, Pap
Pellet M
Ferencz,
(Kinek a
mann Ed
egy kezd
kiirt nev
Andorka,
kely Sarc
Csányi J
Péter, K
Mariska
Leona, G
tán, Fesz
Fanni,
Kosztolá
Ilonka, F
Jolán, P
schán Be
tiltakozo
kis olvas
gossy La
lák Rózsa
Gizella,
Andor, S
Róbert, I
Szalay F
Mandl D
Ottó, Kr
Auer Ter
Laura és
Ilonka,
Emma, I

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. kötet. 24-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Hunyady János.

Helyesen fejtették meg: Horváth Dénes, Káref Elza, Keczer Stefánia, Szapáry Emi, Krum Ernő, Jellinek Szerafina, Redlich Ella és Kornél, Wallerstein Margit, Lavaux Győző, Haselberger Lajos (részenben), Szende Anna, Miháletz Kálmán, Weisz Béla és Kornél, Vajda Andor, Schauer Leonka, Herzfeld Anna, Schik István, Ferenczi Károly és Lajos (hiányosan), Svachulay György, Simó Ferencz, Schwarz Ella, Szondy Margit, Guttman Vilma és Lajos, Misner Margit (hiányosan), Geduly Vilma, Károlyi Gyula, Schmidt Ilona, Lampel Czila és Hedvig, Mokry Feri, Illés Ilona, Hubert Sárka, Miska és Gyula, Kohn Gizella és Gábor, Werner Anna. (Veszprém városa nevét magyar V-vel kell írni, nem német W-vel. F. b.) Kherndl Adél, Geiger Jenő, gr. Bolza Rudi, Glyczy Aurél, Vásárhelyi Aranka és Jolánka, Krausz Aranka, Spitzer Gyuri, 4 lum testvérek, Széll Anna, Habókay Béla, Papp Juliska és Erzsike, Hirschl Matild, Pellet Mariska, Moesz Milka és Hermin, Stark Ferencz, Brudl Fülöp, Thalhammer Hermína (Kinek az írása? F. b.) Tódorffy Józsa, Ecker-mann Ede, Bruckner Gerő, Farkas Géza (Még egy kezdőbetű van ott, de csak egészen és tisztán kiírt nevet vehetek figyelembe. F. b.) Hónig Andorka, Schwarcz Gizike, Neogrady Mária, Székely Sarolta, Karfunkel Sarolta, Beck Blanka, Csányi Jenő, Lang Ödön, Benedek Zoltán, Dezsán Péter, Kelemen Ilonka, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Violet Malvin, Ferenczy Leona, Grünbaum Gyula és Raoul, Fekete Zoltán, Feszty Margit, Deutsch Nina, Sonnenschein Fanni, Temesváry Károly, Leopold Lajoska, Kosztolányi Anna, Szakáll Auróra, Jolán és Ilonka, Kohn Irma, Kolossy Ilonka, Galgóczy Jolán, Perlmutter Gizella, Papp Bandika, Déschán Benke (a Dezsán Péter neve ellen hiába tiltakozol; az nem a te neved, hanem egy másik kis olvasómé. a ki Kurtacson lakik. F. b.), Baggossy Laci, b. Geramb Alice, Mauks Ernő, Pol-lák Rózsa és Margit, Kelemen Blanka, Kűzler Gizella, Stern Honora, Kazy István, Pazár Andor, Stájer Irma, Broghammer Anna, Helm Róbert, Dóry Elek, Sziklay Ilonka, Éliás Béla, Szalay Pista, Weidlich Irma, Pólya Terézia, Mandl Dezső, Karakásevics Jozefin, Ehrenfeld Ottó, Krausz Róza és Szerén, Beutum Miksa, Auer Terka és Irén, Duschnitz Birike, Militzer Laura és Etelka, Márton Szeréna, Krivány Ilonka, Faykiss Ilona és Ferencz, Grötschel Emma, Prohászka Jenő, Herz Irma és Andor,

Iró Ilona, Rothfeld Anna és Ottó, Gonda Béla, Mayer Gizella, Farkas Etel és Giza, Kern Jolánka, Mayer Irén, Müller Gyula (hiányosan), Latkóczy Etelke, Kohn Irma, Ullmann Salamon és Felix, Balogh István.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Könninger Janka. A levélbélyegek elfogadására, mint eddig, úgy ezután is örömet vállalkozom; de már szivarvégeket nem gyűjtök. Hiszen akkor egész magazinummá lenne a »K. L.« szerkesztői szobája! Az 1 frt 20 krt átadtam a kiadó-hivatalnak, mely ügyedben eljár. Legjobb azonban egyenest bármely könyvkereskedőnek beküldeni. — **Fekete Ilona.** Hiba van a számitásban: atyád 43 éves; eszerint nem lehet 7-szer olyan idős, mint 7 éves nőtestvéred. — **Rothfeld Ottó.** Megráztatom. — **Kármán Elemér.** Nem csak hogy nem gyöngye a művecske, de oly ügyes, hogy kérdeznem kell: eredeti-e? Ha nem az, csak annál kedvezőbb lehet rád nézve e föltevés. — **Gr. Bolza Friczi.** Ügyes. Kár hogy nem szedtél versbe. Vagy rám bízod? Akkor majd megérted, az efféle föladványokat mily formában szeretem. — **Krum Ernő.** Jó ki fogom metszteni. — **Lavaux Győző.** Jól tetted, hogy bemutatkoztál. Téged is örömmel fogadlak be, mint kis vitézt a »K. L.« nagy regementjébe. — **M. I.** Nem vezett el. Csak képet lesünk hozzá. — **Simó Ferencz.** Használót mese »karó«-val és »rókák«-val csak nem rég jelent meg. — **Okolicsányi Olga (Róma).** Hetedfél esztendő kis leánytól: szép írás, jó levél. Vizsgád sikerének annál inkább örvendek, mert távol a magyar hazától, annyi lelkesedéssel ragaszkodol az édes anyanyelvhez. Abból a hirből egy szó sem igaz. Üdvözöllek. — **Mandl Géza.** Az a melléklet nem a szerkesztőtől származik. — **Sziklay Ilonka.** Nem tudom megítélni: szövegtvényed sikerült-e, mert a megfejtése a tolladban rekedt. Az egészet, a hiány pótlásával, küldjed be újra. — **Mansfeld Ottó.** Nem akarom megmontani örömodot; de abban bizony semmi különös, hogy a leveledre megkaptad a választ. Én minden kis olvasómnak irok feleletet, s így neked is, aki, mint most másodizben tetted, barátságos soraidal fölkerestél. Nagyon természetes, hogy csak tartalmas levélre megy válasz. Gondos irásodat kellemes tudomásul veszem. — **Váczy Margit.** A te Mariska hugod vegye tekintetbe, hogy többen, sokkal többen vannak azok, akik a fogasabb feladványokat szeretik. Majd esztendőre jobban meg lesz elégedve. Üdvözöllek mindkettőtöket. — **Hazay Loránt.** Az adakozásról az illető rovatban számolok el. A cím-változtatást átadtam a kiadó hivatalnak. Üdv! —

Kolossy Honka. Jó szived sugalmának megfelelően: oda juttatám a könyör-adományt, ahol arra a legnagyobb szükség van. — **Sonnenschein Fanni.** Közölnöd velem a te munkácskádát miért ne volna szabad? Ha beválik, meg is jelenhet. — **Szk.** (För. Mayer F. fi-árvaház igazg.) Az idén már megkéstünk vele. De esztendőre a «K. L.» szívesen ajálkodik a szép intézet céljainak előmozdítására, ha egy hónappal előbb fordul hozzánk. — **Mokry Feri.** Tudósíts, jobban vagy-e már? — **Broghammer Anna.** Kedves soraid örömemre szolgáltak. — **Kazy István.** A te »cizca-Katicza« versikéd amolyan fura kis szösszenet, ami otthon mulatságnak megjárja, de egymagában nem közölhető. Szép írásodban örömmel tellett. — **Küszler Gizella.** Írásodat, ha jól emlékezem, már több ízben dicsértem meg, valamint kifejeztem meglepedésemet iskolai haladásoddal. Érdj be vele egy időre. — **Prohászka Jenő.** Írásod csinos, leveled ügyes. Az ebben kifejezett érzelmeid derék fiúcskára valának. Jó barátok leszünk. — **Ferentzy Márta.** Rögtön intézkedtem, úgy, hogy Sylvesterre megtarthatjátok az ünnepi előadást. Bármikor szívesen veszem soraidat. — **Uffenheimer Dezső.** A fejlettebb kor természetesen követeli a változást a lap irányában is. Ajálhatom neked a »Magyar Ifjúság«-ot (szerkeszti Kürthy Emil) s a »Hasznos Mulatságok«-at (szerkeszti Dolinay Gyula.) A lap czimén írni elég. — **Író Hona.** Kedves tudomásul veszem levelkédet. — **Szapáry Ilma.** A rejtvényed szabatosan van szerkesztve; a közlendők sorába igattam. — »Egy magyar pädagogus.« Bizony hasznos az az »emlékezet.« De ép oly hasznos a látó szem. Ha ez a látó szem kissé tágabba nyílik, vagy, ha hypermetropikus, összébb szorul: meglátja vala a mutatóba közlött mesét és az alatta reklámi fényben tündöklő asteriscust. A lelkiismeretes megválogatás dicséretet érdemel; de ami az előadás művészetét illeti: ahhoz férne szó. — **Pécs Aladár.** Az Uffenheimer Dezsőnek szóló üzenetből érthetsz te is. Áldjon az Ég, Isten veled! — **Misner Gizella.** Levelkéden nem hiába repked a kis fecske: az bucsuzást jelent. Járj szerencsésen s légy boldog. A megelőző sorok neked is szólanak. Csak azzal toldom meg, hogy neked a szintén Dolinay Gy. ur szerkesztésében megjelenő »Lányok lapja« feleln meg. — **Violet Malvine.** A »bizonyos okok« nem hatnak rám. Az előfizetési pénzekkel én nem törődöm. A lapnak ez a része nem tartozik rám, az merőben a kiadó-hivatalt illeti. — **Ungvárra.** (L. Cyrill, R. Mihály, P. András, P. János uraknak.) A ft. L. M. méltó tiszteletére megindított alapítvány-szerzési mozgalomban csak rokonérzetünkkel vehetünk részt, de érdekében működni; ez távol esik a »K. L.« körétől. — **Kohn Irma.** Ha neved nincs ott a meg-

fejtők sorában: jele annak, hogy leveled nem jött meg. Máskor magyar lányka létedre ne írj egy magyar lap magyar szerkesztőjének német levelet, mert felelni sem fogok rá. — **Ritoók Margit.** A kedves levelkében csak az esett rosszul, hogy az én régi kis — de már most nagyocská, ám mindig szeretett olvasómnak az egészsége hiányos. Megnyugvámra szolgálna, ha időről időre tudósítást kaphatnék, s nagy örömemre annak hire: hogy jól van megint minden. — **A közeledő ünnepek alkalmából, mint eddig, úgy szívem édes örömeire most is annyi felől arad felém a sok jó kívánság, hogy csak így és itt vagyok képes a szeretet és ragaszkodás drága jeleiért hálás köszönetemet küldeni meg néktek. Az Ég tartson meg és boldogítson titeket: szüleiteket, ápolóitok s tanítóitok örömeire, úgy mint az enyémre is, aki mindig szeretettel s büszkeséggel nézek rátok, mint hadsergemnek mindinkább szaporodó s művelődő apró vitézeire.**

F. b.

BÜNTETÉS.

Gondatlan írás, rojtos szegély, mocskos levélpapíros miatt nem vehetem tekintetbe a következőket: B. P. — P. B. — Cs. Gy. — M. testvérek. — B. J.

Jótekonyság.

A bölcsöde javára: Hazay Loránt és Rudi 1 frt.; az ő kicsi öcsük nevében az apa 2 frt., Kolossy Honka 1 frt., Prohászka Jenő 1 frt., Ritoók Margit 1 frt. — A már eddig kimutatott 498 frt frt 22 krral együtt összesen 504 frt 22 kr és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Fromm Erzsi 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Fromm Erzsi 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimü napilapban.

Az Eg áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

eszter
Addig
évben

fejzés
jehez,
örzött
mostan
mai, h
mig eg
idővel
sorako

tedil
bácsi,
dik né
mutat
nem m

köte
Mivel
szab
le a fig
szintén
alkalm
tul is
nyel
rovat
kérdés

olvasó
várva

ket m

„Kis
zendő

Kis olvasóimhoz.

Ez a szám az utolsó ebben az esztendőben, ebben a kötetben. Addig is, míg egy hét múlva az új évben és az új kötetnél találkozunk,

meleg üdvözetemet küldöm mindnyájatoknak s szívből kívánok minden kedves kis olvasómnak:

Boldog Karácsonyt!

Boldog újévet!

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Határkőhöz értünk ismét, az év végéhez, és a „KIS LAP“ egy újabb kötetének befejezéséhez. Még csak kis idő van hátra és a „KIS LAP“ XXXI. kötetét oda sorozzuk elődjeihez, melyek immár egész kis könyvtárt képeznek sok családnál, hiszem, szeretettel megörzött könyvtárt. A régiebb köteteket azok után, kiknek egykor szánva volt, elő-előszedik a mostani kis olvasók és bizonyynal érdeklődve lapoznak bennök, összehasonlítva a régit az ő mai, hetenként pontosan bekopogtató jó barátjokkal, s úgy találják, hogy a „KIS LAP“, míg egyrészt lényegében, irányában, céljában a régi maradt, addig egyttal haladt is az idővel és igyekszik évről évre jobban megoldani kitűzött feladatát, kielégíteni a körülötte sorakozó kis hívek nagy táborát.

Midőn átlépünk az új évbe és vele a „KIS LAP“ újabb, már **harminczkettedik** kötetébe, Forgó bácsi számára kevés a mondani való. Kis hívei tudják, hogy Forgó bácsi „KIS LAP“-ja ha változik, csak abban változhatik, hogy évről évre jobbat iparkodik nekik nyújtani. Tizenhat évi gazdag tapasztalás támogatja ebben, irányt pedig biztosat mutat a „KIS LAP“ eddigi sikere, melyhez hasonlót a magyar gyermek-irodalom még föl nem mutatott.

Csak röviden jelzem tehát, hogy az újévvél meginduló új, **harminczkettedik kötet** számára érdekes, vonzó és tanulságos olvasmányokról nagy bőségben gondoskodtam. Mivel annyi kis olvasómnak tetszését megnyerte, tehát az új kötetben ismét lesz egy **hosszabb elbeszélés rajzokkal**, hogy ekkép szöveg és kép egymást kiegészítve kössék le a figyelmet. Minden szám közölni fog ezen fölül kisebb **beszélykéket, meséket**, szintén rajzok kíséretében, ismeretterjesztő **ezikkek**et, koronként pedig eljátszásra alkalmas **kis szindarabokat**. A rajzok egy részéhez **költemények** fogják ezen-tul is adni a magyarázatot s ezek mellett minden számot apróbb közlemények, **rejtvények, találós kérdések** élénkítenek. Nyitva lesz folyvást a **jótekonyság** rovata is és mellette **Forgó bácsi postája** felel a kis hívek sokaságának különböző kérdéseire.

A régi kedvvel és törekvéssel indulva az új kötetnek, együtt fogom ott találni kis olvasóim egész táborát, mely, tudom, a régi hűséggel csoportosul a „KIS LAP“ körül. Ezt várva, szívből üdvözöl régi hívetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ kiadó hivatala kéri a t. előfizetőket, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Ujévi ajándéknak

alkalmas a következő ifjusági iratok sorozata.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s minden könyvkereskedésben, Bécsben Szelinszki Györgynél (Stefansplatz 6.) kaphatók:

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban, a Krisztus előtti negyedik század közepén. Barthélemy után az érettebb magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A negyedik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. Harmadik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági irataiból a következők jelentek meg: 1. A tengeren tul. 2. Vidor Ferkó. 3. A milliomos. 4. Bűnhődés. 5. A becsület utja. 6. A milyen az ur, olyan a szolgálja. 7. A szokás hatalma. 8. Tiszteled atyádat és anyádat. 9. A becsületszó. 10. A helgolandi fiu. 11. A hű szív. 12. A jó tett is meghozza kamatjait. 13. A két hű barát. 14. A magas északon. 15. A megtért. 16. A munka jutalma. 17. A szenvedések iskolája. 18. A testvérek. 19. Anyai szeretet. 20. Az életbiztosítás. 21. Az igazság napfényre jó. 22. Az Inka kincse. 23. Egy fedél alatt. 24. Egy lap a Szent-írásból. 25. Hűség és álnokság. 26. Ki mint vet, úgy arat. 27. Királyfi. 28. Loango. 29. Mylord Cat. 30. Próbák. 31. Szegény és gazdag. Ára egy-egy kemény táblába kötött s *négy csinos képpel* ellátott kötetkének 50 kr.

Ifjusági emléklapok. Gyűjtötte *Fűssy Tamás.* Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék gyermekek számára. Angolból fordította Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben (vörös angol-vászonban, aransze-géllyel) 2 frt 50 kr.

Marryat kapitány. **Rüstig Zsigmond,** a brémai kormányos. **Uj Robinson,** a magyar ifjuság számára. Fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. 3-ik kiad. Kemény táblába kötve 2 frt.

Martin M. A természet három országa. Különös tekintettel Magyarországra. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska Géza. 32. táblán 262 színes ábrával s fametszetekkel. Színes kemény táblába kötve 4 frt.

A „**KIS LAP**“ különböző évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben. 30 színezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.

Remellay Gusztáv. **Fény és Boru.** Történeti elbeszélések. A mindkét nembeli érettebb ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

Schmid Kristóf Ifjusági iratai díszes kemény kötésben: Klára. — Walther Florentin. — A rózsatő. 70 kr. — A sajtóhiba. — Thimóth és Philemon. — A drágakövek. — A csodaorvos. 70. kr. — Thalheim Etelka. — A karthausi kolostor. — A megrongált festmény. 70 kr. — A virágkedvelők. — Reinhold Tódor. — Valdomir. 70 kr. — A báránka. — A galambocska. — Az elveszett gyermek. 70 kr. — Paulina. — A kalász-szedő leány. — A légy. 70 kr. — A jó Fridolin és a gonosz Ditrík. 70 kr. Eustachius. — Márton, az öreg begyi lakos. 70 kr. — Tanulságos beszédek. 70 kr. — A jó Örzse. — A komlóvirág. — A legjobb örökség. 70 kr.

Svanton-Bel Liza. **Pierre és Pierette,** a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Taylor A. A gyermekek és a madarak. Tanulságosan mulattató olvasmány 8—13 éves gyermekek számára. 17 angol fametszvényvel 1 frt.

Történeti A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókiedvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor, emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak. Gyűjtötte *Fűssy Tamás.* Színes táblába kötve 1 frt.